

Arrest

nr. 38 809 van 16 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE (WND.) VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 14 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE WILDEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 18 december 2008 het Rijk binnen en diende op 23 december 2008 een asielaanvraag in. Op 16 november 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Chinese nationaliteit te bezitten, de Han-origine te bezitten en afkomstig te zijn uit de provincie Shandong. U stamt uit een landbouwersfamilie. U ging naar school tot en met de lagere secundaire school. Hierna had u geen specifieke job, maar hielp u uw ouders thuis en wachtte u zoals de meeste plattelandsmeisjes op een huwelijk. Alles veranderde toen u op negentienjarige leeftijd brutaal verkracht werd. Hoewel de dader tot zes jaar gevangenisstraf werd veroordeeld, ontbrak de psychologische ondersteuning waaraan u nood had. Op de leeftijd van drieëntwintig jaar vonden uw ouders een geschikte huwelijkspartner voor u, met name Wang Xuede. Jullie gingen samenwonen maar al snel evolueerde jullie samenzijn in een gewelddadige relatie. U werd vaak mishandeld door

Wang Xuede. Twee jaar later besloot u niet door te gaan met het huwelijk en verhuisde u naar Weifang stad waar u eerst in een kippenslachterij en dan in een textielfabriek ging werken. In mei of juni 2001 ging u samenwonen met uw vriendin Liu Fengli en groeide er een liefdesrelatie tussen jullie beide. Toen de burens dit achterhaalden, werden jullie beschimpt en beschouwd als mentaal ziek. U werd in december 2001 tevens ontslagen in de kledingfabriek waar u samen met uw vriendin Liu Fengli werkte omwille van jullie seksuele geaardheid. Daarom verhuisden jullie in mei 2003 samen naar Beijing stad. Eind december 2004 kregen u en uw vriendin bezoek van de politie, deze waarschuwde u mondeling dat u en uw vriendin het gedrag vertoonden van "hooligans" en riskeren te worden aangehouden bij een volgende melding. U vermoedde dat een buurvrouw eerder had gezien hoe uw vriendin u kuste op straat en dit had aangegeven bij de politie. Aan het krantenstalletje waar u werkte, leerde u in de zomer van het jaar 2005 de overzeese Chinees Jiang Yabin kennen. U kwam te weten dat deze man in België woonde. Begin 2008 contacteerde u deze man om u te helpen aan een werkvergunning voor België. U vernam eerder dat homorechten in België gewaarborgd worden en dat homohuwelijken hier zijn toegelaten. De aanvraag voor uw werkvergunning werd echter in april 2008 geweigerd. Eerder, in de maand februari of maart 2008 gingen u en uw vriendin uiteen. Op 30 september 2008 reisde u naar Shanghai. U reisde op 5 oktober 2008 in het bezit van uw eigen officiële Chinese paspoort met een visum voor Tunesië per vliegtuig naar Milaan. U reisde door naar Tunis waar u een week in een hotel verbleef, op vervolgens reisde u met een vals Japans paspoort terug Milaan binnen waarna u per bus naar Brussel reisde. U vroeg hier asiel aan op 23 december 2008. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw originele paspoort neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt om de volgende redenen.

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelde uw vluchtredenen uit uw geboorteland, de Volksrepubliek China, louter en alleen op uw seksuele geaardheid en de moeilijkheden die u hierdoor ondervond. U stelde dat u sedert mei/juni 2001 een lesbische relatie onderhield met Liu Fengli, en ook met haar samenwoonde. U sprak hier met niemand over en tot op de dag van vandaag is uw familie hiervan evenmin op de hoogte. Telkens wanneer jullie relatie bekend raakte in de buurt, vielen jullie ten prooi aan laster en roddels. U verklaarde door uw geaardheid beschouwd te worden als iemand met een mentale stoornis. Daarom verhuisden jullie van de stad Weifang naar Beijing. Tengevolge van uw geaardheid werd u eveneens ontslagen in de fabriek te Weifang. Echter, nergens in uw asielrelaas kan worden waargenomen dat u daadwerkelijke vervolging diende te vrezen voor de Chinese overheid noch voor andere partijen. Nadat u in het openbaar gekust had met uw vriendin, kreeg u eenmaal een mondelinge waarschuwing van de plaatselijke politie eind 2004 maar daar bleef het bij. U bent nooit aangehouden noch veroordeeld door de Chinese overheid. Hoewel u nog tot februari of maart van het jaar 2008 samenwoonde met uw lesbische vriendin, maakte u tijdens uw gehoor verder geen gewag van moeilijkheden met de Chinese autoriteiten. U sprak enkel van het feit dat de mensen uit uw omgeving op beledigende toon over u spraken (zie gehoorverslag CGVS, p.12) en meenden dat u thuishoorde in een psychiatrische instelling. Gezien u pas in oktober 2008 het land uitreisde, kan weerom bezwaarlijk gesteld worden dat u een directe vrees voor vervolging diende te koesteren. Uw verklaring dat u als homoseksueel op basis van hooliganisme kan worden veroordeeld, kon u onvoldoende hardmaken temeer zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt er in China van overheidswege geen georganiseerde strafvervolging tegen homoseksuelen op grond van hun seksuele geaardheid bestaat. Meer nog, in 1997 werd het artikel aangaande hooliganisme op basis waarvan homoseksuelen vroeger werden aangehouden uit het Chinese Strafrecht geschrapt. Tevens werd in 2001 homoseksualiteit officieel van de lijst van geestesziekten geschrapt. Er heerst een steeds grotere tolerantie ten aanzien van homoseksuelen in de Chinese maatschappij, in het bijzonder in de stedelijke gebieden. U bleek hiervan merkwaardig genoeg weinig van op de hoogte. U gevraagd naar ontmoetingsplaatsen in Beijing zoals bars voor homoseksuelen kon u geen opnoemen; evenmin kende u Chinese gay-activisten bij naam. Voorts wist u niks af van Chinese organisaties ter ondersteuning van homoseksuelen, noch was u op de hoogte van het bestaan van een telefonische hulplijn voor lesbische vrouwen en kende u geen Chinese websites met betrekking tot gays in China. (gehoorverslag CGVS, p.12 en 13). Tevens moet worden opgemerkt dat uit uw asielrelaas niet kan worden geconcludeerd dat u in China niet meer aan werk kon geraken na

uw ontslag omwille uw sexuele geaardheid uit de fabriek. Uit uw relaas blijkt immers duidelijk dat u na uw ontslag werkzaam was in een krantenstalletje (zie gehoorverslag CGVS, p. 9).

De discriminatie waarvoor u vreest in China en de vrees dat u in een heterohuwelijk zal worden gedwongen door uw familie eenmaal zij op de hoogte is (zie gehoorverslag CGVS, p.15), kan rekening houdend met bovenstaande opmerkingen als niet afdoende worden beschouwd ter verlening van de status van vluchteling zoals bedoeld in de Conventie van Genève.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofdte geen aannemelijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Het door u naar voren gebrachte Chinese paspoort en het busticket van Eurolines vermogen niet de beoordeling van uw asielaanvraag door het CGVS in positieve zin om te buigen. Immers, uw paspoort is louter een identiteitsbewijs dat tevens uw afgelegde reisweg van China tot Tunesië aantoonen vormt geen bewijs van vervolging. Het busticket van Eurolines ondersteunt slechts uw verklaring dat u vanaf Italië tot Brussel per bus reisde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekende partij roept in een eerste en tweede middel de [schending in van artikelen 9, 12 en 14](#) van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

2.2.1. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden moet erop gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er zowel sprake zijn van een subjectieve als een objectieve vrees voor vervolging. De vrees voor vervolging van een kandidaat vluchteling kan als gegrond beschouwd worden wanneer hij aantoont dat zijn continue verblijf in zijn land van oorsprong onhoudbaar geworden is om redenen vervat in de definitie van de Vluchtelingenconventie. (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, Geneva, 1992, 9).

3.2. Verzoekende partij beweert vervolging door de Chinese autoriteiten te vrezen omwille van haar seksuele geaardheid. De bestreden beslissing stelt echter dat *“nergens in uw asielrelaas kan worden waargenomen dat u daadwerkelijke vervolging diende te vrezen voor de Chinese overheid noch voor andere partijen”*. Verzoekster dient vooreerst haar seksuele geaardheid aannemelijk te maken. Uit het

CGVS-verhoor blijkt geen kennis over ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Beijing. Voorts was verzoekster niet op de hoogte van het bestaan van Chinese websites en organisaties voor homoseksuelen (zie gehoorverslag CGVS, p.12-13). Nochtans worden dergelijke websites volgens de objectieve informatie steeds talrijker. Verzoekster maakt aldus geen bekendheid aannemelijk met de wereld van homoseksuelen in China. Haar loutere ongestaafde verklaringen dat zij en haar vriendin door burens werden beschimpt, ontslagen werden en een mondelinge waarschuwing kregen van de Chinese politiediensten (zie gehoorverslag CGVS, p.11) zijn onvoldoende om haar asielrelaas aan te tonen. Dit klemmt te meer nu ze blijkbaar de wijzigingen op strafrechtelijk vlak niet opvolgt terwijl ze hiervoor is gevlucht. Uit de objectieve informatie die door de Commissaris-generaal aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat het wetsartikel dat destijds kon leiden tot de veroordeling van homoseksuelen wegens 'hooliganisme' reeds in 1997 uit het Chinese strafrecht werd geschrapt, zodat haar verklaringen hierover ongegrond zijn. Uit deze informatie blijkt eveneens dat homoseksualiteit sinds 2001 niet langer als een geestesziekte wordt beschouwd. Bovendien wordt gesteld dat de tolerantie ten aanzien van homoseksuelen vooral in de Chinese steden toegenomen is.

3.3. Verzoekende partij stelt dienaangaande in het verzoekschrift *"Dat de strafvervolgning in China tegen de homoseksualiteit dan wel officieel is opgeheven, doch dat de politie de Youshang Fenghua-wet hanteert tegen burgers welke tegen de goede oude traditie ingaan"*. Verzoekster blijft opnieuw bij foute beweringen die de objectieve informatie uit het administratieve dossier niet weerleggen. Ook ter terechtzitting wordt geen nader gegeven neergelegd in dit verband. Verzoekster toont haar lesbische geaardheid niet aan. Dat het homohuwelijk in China verboden is, is dan ook irrelevant.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en roept in een derde middel *"Schending van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden"* in.

4.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.3. Verzoekster beweert China *"op clandestiene wijze"* te hebben verlaten en daarom *"een persoonlijk risico loopt op ernstige schade"*. Verzoekster heeft ter staving een faxkopie van een attest van de gemeenteraad van haar geboortedorp aan het verzoekschrift toegevoegd. Het document bevestigt verzoeksters bewering China op illegale wijze te hebben verlaten en ze bijgevolg een gevangenisstraf van 2 tot 4 jaar riskeert. Bovendien stelt het document dat indien verzoekster nog andere niet nader genoemde misdrijven heeft gepleegd we deze straf nog kan oplopen.

4.4. Ter terechtzitting wordt niet nader toegelicht hoe verzoekster die geen contacten meer had met familie, een dergelijk document kan verkrijgen. Enkel wordt gesteld dat verzoekster na enkele telefoontjes dit document werd opgestuurd. Dergelijke toelichtingen kunnen bezwaarlijk de authenticiteit van het stuk aantonen te meer nu de tekst van het stuk zelf incoherent is met de vorm. Immers indien verzoekster werkelijk wordt gezocht dan kan redelijkerwijze verondersteld worden dat de gemeente geen getuigschrift opstelt in bewoordingen die niet gekaderd worden in de strafprocedure en de strafwet. Overigens wordt vooruit gelopen op een proces aangezien nu reeds wordt gesteld dat verzoekster veroordeeld wordt tot opsluiting tussen twee en vier jaar terwijl verzoekster niet is gevat. Ten slotte ontgaat de Raad de logica waar enerzijds wordt bevestigd dat verzoekster een paspoort verkreeg op 30 september 2005 in de provincie Shandong (en volgens verzoekster verklaringen een visum voor Tunesië) waarmee ze het land legaal verliet en anderzijds de bewering dat ze het land clandestien verliet waarvoor ze twee tot vier jaar opsluiting zal krijgen. Het neergelegde stuk komt voor als een complaisancestuk opgemaakt voor onderhavige procedure. Het ondergraaft verder de waarachtigheid van de feiten en tast verzoeksters geloofwaardigheid fundamenteel aan.

4.5. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter,

dhr. J. D'HAESE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK